

Preguntes a dojo

written by Pere Grau i Rovira | 18 de febrer de 2021

Una vegada coneguts els resultats de les eleccions del 14F, he recordat de seguida el títol d'un dels llibres del gran poeta xilè Pablo Neruda: *El libro de las preguntas*. Perquè són moltes les preguntes que hom es fa tot esperant que els partits moguin fitxa i vagin venint respostes.

Sigui pels motius que sigui, els resultats són els que són. Els dos principals partits independentistes no han quedat separats per un marge suficient per poder dir que els electors s'han decidit clarament per la via dialogant o per la rupturista. Però tots dos comparteixen la responsabilitat (que també té –i de ple– la CUP) de no permetre que la majoria aconseguida per l'independentisme en vots i en escons es malmeti per falta de voluntat de compromís.

Junts ja ha dit que cal un acord previ per saber què es vol aconseguir amb un govern de coalició. I no crec que un diàleg etern i estèril amb Madrid entri en les seves preferències. La CUP ja ha dit que no donaria suport a cap govern autonomista, i en el llenguatge cupaire crec que això vol dir que tampoc acceptarà d'anar al darrere de les pastanagues madrilenyes que es fonen en l'aire quan hom hi vol clavar queixalada. I ERC es troba en la desagradable situació de veure que els poders espanyols van pel dret, augmentant la repressió després de les eleccions, i converteix la via dialogant en una entelèquia. Igual passa amb la "via ampla", el "ser molts més", que la ministra Calvo ja ha deixat nua com el rei del conte, amb les seves paraules, responent a la pregunta de què pensava sobre la majoria de vots independentistes: "És igual el percentatge, perquè res no canviarà". Més clar, l'aigua.

És clar que ni Junts ni la CUP poden esperar que ara de cop ERC, d'un dia per l'altre, canviï d'idees i d'estratègia. Tampoc ho pot esperar ERC dels altres dos. Però cap dels tres

pot permetre's de no fer almenys un intent seriós de mínima entesa, per tant (i citant només un parell de les moltes preguntes que hom pot fer):

Com pot arribar-se a una quadratura del cercle?

Poden acceptar Junts i CUP, un darrer intent, segurament molt limitat en el temps, per sondejar encara un acord amb Madrid, deixant ben clar què passarà en cas de no aconseguir-ho? Tindran la, diguem-ne, "generositat política" de fer-ho?

Podrà acceptar ERC el fet d'haver de reconèixer potser, si aquest darrer intent –per no perdre el rostre, com diuen els xinesos– falla, com tot fa suposar, que l'honorable camí que volia seguir no porta enlloc i que cal passar pàgina?

Acceptarà Aragonès que la seva dèria de "sumar" els comuns és utòpica?

Podran tots plegats arribar a un model de cooperació sense ganivetades més o menys dissimulades?

Preguntes, preguntes, preguntes...

I no hi ajuden gens textos difamatoris com el de Roger Heredia al *Nacional.cat* del dia 17 (*Mal perdre o preludi de noves eleccions*). Al meu modest parer, dir que "L'estratègia de Junts ha consistit a convertir l'independentisme en una mena de moviment *hooligan* basat en l'insult, la difamació i les *fake news*" incorre precisament en la conducta que critica als altres. Que molta gent que no compren la posició d'ERC sovint usi un llenguatge que crec reprovable no justifica aquesta filípica, que ara més que mai és fora de to si es parteix de la base que cal baixar el nivell de retrets mutus per arribar a una entesa de govern eficient.

I per acabar voldria citar uns versots meus (del recull inèdit *Versots amb punxa*), en els quals faig una citació de Neruda, seguida de moltes preguntes i que comença així:

Per què els peixos catalans
sempre acabem a les brases?
I per què permet el món
que arreu governin tants ases?

Quin dia vindrà que no hàgim de fer-nos preguntes així?
Aconseguiran ara els nostres polítics trobar una via endavant
o no? Preguntes. Preguntes, preguntes...